

~~възвръщаше в тая~~ възраст да мори часовете му, като в първата ранна младост. Лесно се дразнеше и гневеше. Бързо се увеличаваше от нещо, след това се ужасяваше от помислите си, понякога се съмняваше в постигнатото през толкова дълги години. Отказваше се внезапно от някои скъпи за сърцето му приятелства. Биваше внезапно обхванат от ненавист или приязън към хората, от безосновно недоверие или безпричинна скръб.

Като гледаше него и първородния си син, царица Анна не можеше да намери разлика помежду им. И двамата бяха станали еднакви сприхави, недоволни, неспокойни. Не бе ли това същият пламък, който измъчва хората през целия им живот? У младежа той сега приплаваше нов, непознат още, буен и неудържим. А у стареещия мъж избуваше с последна сила, преди да изпепели в белите коси на мъдростта...

И тя гледаше на тях като на двама болни, които искат само грижи и милост, а не укор или зла дума.

Ревността, която я бе обгорила в началото, се бе вече превърнала в примирение. В сравнение с она разцъфтяваща блестяща хубост, Анна бе вече една остаряла жена. Нима можеше да мери сили младостта? Не. Ревността, която тълпи червени облаци пред очите кара ръцете да се свиват в безсилна ярост – бе далеч от нея. Бе останало само някакво дълбоко, разяждащо чувство на оскърбено достойнство, което изпълня жилите с тежка и мъчителна умора.

На няколко пъти Асен ѝ бе предложил да махнат Комненови край тях. Да ги изпратят по-далеч, в някоя тракийска крепост или в Бдин, или в Овеч...

Винаги Анна бе поклащала отрицателно глава. Да я махне? Това значеше, че се бои от нея. Това значеше, че признава тържеството ѝ. Ала не, не бе Ирина Комнен^и, която смущаваше и измъчваше сърцето на самодржеца. Това бе всепобедната младост... Ако я изгониш от една страна, тя щеше да дойде от друга. Дворът бе пълен